

Sygn. akt II Ka 180/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 grudnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Sędziowie: Sędzia SO Marek Ziółkowski

Sędzia SO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Joanny Ślesieńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2019r.

sprawy **B. G. (1)**

oskarżonego z art.280§1k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 16 kwietnia 2019r. sygn. akt II K1328/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 400zł za to postępowanie.

Anna Klimas Agata Wilczewska Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 180/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 16 kwietnia 2019r., sygn. akt II K 1328/18.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez:	# zasadny
2.	- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, a to uznanie, że zachowanie oskarżonego, dotyczące czynów opisanych w pkt II wyroku realizuje znamiona występku stypizowanego w art. 280 § 1 k.k. podczas, gdy okoliczności faktyczne ujawnione w toku postępowania przygotowawczego oraz rozprawy głównej wskazują, że zachowanie B. G. (1) traktować należy jako czyn zabroniony stypizowany w art. 282 k.k.;	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie przy czynieniu ustaleń faktycznych i wyrokowaniu faktu pojednania się pokrzywdzonych z oskarżonym, które to pojednanie winno skutkować zastosowaniem wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a przynajmniej winno zostać uwzględnione przez Sąd orzekający jako okoliczność łagodząca, działająca na korzyść oskarżonego.	
	art. 438 pkt 4 k.p.k.tj. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, skutkująca orzeczeniem wobec oskarżonego kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy pokrzywdzone pojednały się	

	<p>z oskarżonym, który zadośćuczynił wyrządzoną im krzywdę, co dodatkowo w oparciu o prawidłową ocenę zachowania oskarżonego oraz pokrzywdzonych winno skutkować uznaniem, że nawet najniższa kara przewidziana za zarzucane B. G. przestępstwa jest niewspółmiernie surowa, a przez to stwierdzeniem przez Sąd orzekający, że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 1 k.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1. Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.).Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.</p> <p>Niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych będący wynikiem błędnej oceny dowodów, dotyczących zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych M. C., K. S. (1) oraz K. S. (2). Sąd w</p>		

prawidłowy sposób ustalił, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa rozboju, a nie wymuszenia rozbójniczego. Podczas napaści na M. C., oskarżony próbując wyrwać jej torebkę z rąk, używając przemocy fizycznej, rzucił ją o podłogę i szarpał. Z kolei w przypadku napaści na K. S. (2) i K. S. (1) oskarżony groził pokrzywdzonym natychmiastowym użyciem przemocy, w tym w przypadku K. S. (2) poprzez groźbę pocięcia twarzy, utrzymując tym samym pokrzywdzone w stałym poczuciu zagrożenia. Należy mieć ponadto na uwadze, iż przemoc stosowana wobec osoby pokrzywdzonej nie musi polegać jedynie na bezpośrednim, fizycznym oddziaływaniu (G.i in., t. 2, s. 392–393). Chodzi bowiem o przełamanie woli osób pokrzywdzonych, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, wobec czego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa rozboju, a nie przestępstwa wymuszenia rozbójniczego, skoro jednocześnie ze stosowaniem przemocy czy groźby jej użycia doszło do zaboru mienia należącego do pokrzywdzonych.

Nie można również podzielić stanowiska obrony, iż materiał zgromadzony w przedmiotowej sprawie był istotnie ograniczony, bowiem w ocenie Sądu odwoławczego pozwolił na kompletne i wnikliwe ustalenie stanu faktycznego sprawy. Obrona nie wskazuje jakie okoliczności sprawy nie zostały w toku postępowania wyjaśnione. Zdaniem Sądu odwoławczego, pokrzywdzone w sposób dokładny i logiczny opisały przebieg zdarzeń, a ich zeznania Sąd słusznie ocenił jako wiarygodne, bowiem pokrzywdzone

nie miały powodów, by pomawiać oskarżonego. Sąd orzekający wskazał, iż prymatu wiary nie tracą zeznania pokrzywdzonych, z uwagi na drobne rozbieżności w zakresie określenia dokładnego czasu popełnionych przestępstw oraz treści poszczególnych wypowiedzi sprawców, bowiem pokrzywdzone znajdowały się wówczas w silnym stresie. Natomiast w pozostałym zakresie obrona nie wskazuje, na czym polegają rzekome sprzeczności, zawarte w zeznaniach pokrzywdzonych w toku postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed sądem.

Wobec powyższego zarzuty te stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Ad. 2. Wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Trzeba również pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy

wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że orzeczona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, ani zbyt łagodną, ani zbyt surową. Jest karą odpowiednią do stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. W sprawie brak jest racjonalnych podstaw by uznać, że jest to kara rażąco niewspółmierna. Jednocześnie mając na uwadze sposób działania sprawcy, rodzaj naruszonego dobra oraz stopień społecznej szkodliwości czynu i ciężar gatunkowy przestępstwa, w

<p>ocenie Sądu odwoławczego chęć pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonymi ma drugorzędne znaczenie. Jednocześnie należy zauważyć, iż wskazane w art. 60 § 2 pkt 1 k.k. pojednanie się pokrzywdzonego ze sprawcą oznacza, że nie wystarcza przeproszenie czy chęć pojednania ze strony sprawcy, a niezbędne jest aby pokrzywdzony te przeprosiny przyjął i wybaczył przestępcy jego naganne zachowanie, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie z opisu czynu zabronionego wskazanego w pkt II wyroku określenia, że oskarżony dokonał rozboju na osobie pokrzywdzonych oraz uzupełnienie opisu czynu o określenie, że oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pokrzywdzone do rozporządzenia własnym mieniem i przyjęcie za jedyną podstawę skazania i wymiaru kary art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1 Wina oskarżonego, wymierzona kara, rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu za 0.2 wyrządzoną krzywdę wobec pokrzywdzonych oraz rozstrzygnięcie o kosztach 0.3 postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanych mu czynów. Wymierzona przez Sąd I instancji kara łączna jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu za wyrządzoną wobec pokrzywdzonych krzywdę oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Związłe o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.</p> <p>o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych (ryczałt za doręczenia i dane o karalności) i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 400 złotych.</p>

7. PODPIS
Anna Klimas Agata Wilczewska Marek Ziółkowski

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego B. G. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwalifikacja prawna czynu i orzeczona kara
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
# na niekorzyść	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana